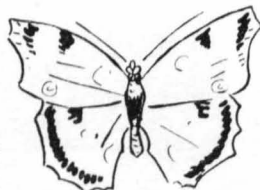

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Η ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΑΣΦΑΛΕΙΕΣ

‘Η πρώτη ασφαλιστική εταιρεία. Τὸ ἱστορικὸ καφενεῖο τοῦ Λούδ. ‘Ασφάλειες πού δὲν διαφέρουν ἀπ’ τὴν χαρτοπαίξια. Τὰ ἀσφάλιστρα τῶν σκλάβων. Μία τραγωδία στὸ πέλαγος. ‘Ασφάλειες ἀλλόκοτες κι’ ἐξωφρενικές. Εἰς βάρος τῆς ζωῆς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. ‘Η σύγχρονες ἀσφάλειες. ‘Η ἱστορικές γάμπες τῆς Μιστεγκέτ. Τὸ βαρύτερο καπέλλο τῆς Σοεὶλ Σορέλ. ‘Ασφάλεια κατὰ τοῦ πάχους. ‘Ασφάλειες προεκλογικές, κ.τ.λ. κτλ.

‘Η πρώτη ασφαλιστική εταιρεία, πού εἶνε σήμερα καὶ ἡ μεγαλύτερη τοῦ κόσμου, ἰδρύθηκε κατὰ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος μέσα... σ’ ἓνα καφενεῖο, στὸ περίφημο τότε καφενεῖο τοῦ Λούδ, ἀπ’ τὸν ἴδιο τὸν καφετζή.

Τὸ καφενεῖο τοῦ Λούδ, ἦταν στὴν ἐποχὴ τοῦ ἔξακουσμένου σ’ ὅλους τοὺς ναυτικούς τῆς ἐφηλίου. Πρὶν ἀπ’ αὐτόν, τὸ εἶχαν ὁ πατέρας του κι’ ὁ παππὸς του. ‘Επειδὴ λοιπὸν στὸ καφενεῖο αὐτὸ εὐχνοῦσαν ὅλο ναυτικὸ κι’ ἀκόμα ἐπειδὴ ὁ Λούδ εἶχε ἀφθονα χρήματα, πού δὲν ἤξερε πὼς ἄλλοις νὰ τὰ ἐμμεταλλεύη, ἀποφάσισε νὰ συστηματοποιήσῃ τὴν ναυτικὴν ἀσφάλειαν.

‘Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ ναυτικὴ ἀσφάλεια γινότανε μεταξὺ ἰδιωτῶν καὶ ἦσαν ἓνα εἶδος... χαρτοπαίξιας! Διάφοροι ἄνθρωποι δηλαδή πού εἶχαν ἀρετὰ χρήματα, στοιχηματίζαν, ἓνα μὲ δέκα ἢ ἓνα μὲ πέντε, μὲ ἀποιοιδήποτε καραβοκύρη πού ἔξενονε γιὰ ταξίδι, διὰ τὸ διάστημα τὸ ταξιδιῶν του δὲν θὰ τοῦ συνέβαινε τίποτε κι’ οἱ θὰ ἔφτανε στὸ ξένο λιμάνι σώος καὶ ἀβλαβὴς μὲ τὸ καράβι του καὶ μὲ τὸ πλήρωμά του.

‘Ο Λούδ ὅμως ἐπιστηματοποίησε τὴ δουλειὰ αὐτή. ‘Εκανε ἀσφάλειες μ’ ὅλους τοὺς καραβοκύρηδες, γιὰ ὁσοδήποτε ἐπικίνδυνον ταξίδι κι’ ἂν ἔξενονε.

Μιὰ ἀπ’ τὴς περιεργότερες ἀσφάλειες πού ἔγιναν τότε, ἦταν καὶ ἡ ἐπὶ τῆς “Ἐνα καράβι, τὸ «Γκιουρτζὸς», ἐπρόκειτο νὰ ξεκινήσῃ ἀπ’ τὴ Λίβερπουλ γιὰ τὴς ἀτέρες τῆς ‘Αφρικῆς κι’ ἀπ’ ἐκεῖ γιὰ τὴν Κούβα. Μαζὺ μὲ τὸ ἄλλο φορτίο του, θὰ μετέφερε καὶ πολλοὺς σκλάβους. ‘Ο καραβοκύρης λοιπὸν, ἀσφάλισε στὸ καφενεῖο Λούδ, ὅχι μόνον τὰ ἐμπορεύματα, ἀλλὰ καὶ τοὺς σκλάβους. Τὸ φορτίο τῶν ἐμπορευμάτων τὸ ἠσφάλισε γιὰ 3.500 στερλίνων καὶ τοὺς σκλάβους γιὰ 45 λίρες τὸν ἓνα. Γιὰ τοὺς σκλάβους, στὸ ἀσφαλιστὸ συμβόλαιο εἶχε μπεῖ κι’ ἓνας ὅρος πού ὥριζε ὅτι ἡ ἀσφάλεια ἴσχυε ἀκόμα κι’ ἂν κανένας σκλάβος αὐτοκτονεῖς ἀπ’ τὴ λύπη του γιὰ τὴ στέρησι τῆς ἐλευθερίας του καὶ τὰ βασανιστήρια πού θὰ ὑπέφερε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιῶν. Σημειώτεον ὅμως, ὅτι γιὰ κάθε σκλάβο πού ἀσφάλιζε, ὁ καραβοκύρης πλήρωνε 20 λίρες.

‘Απὸ τότε, ὅλοι οἱ καραβοκύρηδες πού μεταφέρανε σκλάβους, τοὺς ἀσφάλιζαν ὅπως καὶ τ’ ἄλλα ἐμπορεύματά τους. Στὸ 1794 ὅμως, συνέβη κάτι ἀπάνθρωπο, πού προκάλεσε ἐξέγερσι σ’ ὅλη τὴν ‘Αγγλία.

Κάποιο καράβι μετέφερε περὶ τοὺς διακόσιους σκλάβους ἀπ’ τὴν ‘Αφρικὴ στὴν ‘Αμερικὴ. Στὸ διάστημα ὅμως τοῦ ταξιδιῶν δυὸ—τρεῖς ἀπ’ αὐτοὺς προσεβλήθησαν ἀπὸ εὐλογία. Γιὰ νὰ μὴ μεταδοθῇ ἡ ἐπιδημία καὶ στοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος, ὁ καραβοκύρης ἔπαισε κι’ ἔφριξε στὴ θάλασσα καὶ τοὺς διακόσιους σκλάβους ζωντανούς!... Γυρίζοντας κατόπισιν στὴν ‘Αγγλία, ζήτησε νὰ πληρωθῇ ἀπ’ τὸν Λούδ, στὸν ὁποῖο εἶχε ἀσφάλισαι τὸ ἀνθρώπινο φορτίο του. Μὰ ὁ Λούδ ἀρνήθηκε νὰ καταβάλῃ τὴν ἀσφάλεια καὶ ἡ ὑπόθεσις ἔφθασε στὸ ‘Ανώτατο Δικαστήριον τῆς ‘Αγγλίας, τὸ ὁποῖο ἀπέφριξε τὴν ἀγωγή τοῦ καραβοκύρη. Συγχρόνως ὅμως, ἡ ἀπάνθρωπη ἐκείνη πράξις προκάλεσε τὴν ἐξέγερσι τῆς κοινῆς γνώμης ἀνάλυσης τῆς Εὐρώπης κι’ ἔτσι καταργήθηκε ἡ δουλεία.

‘Εντομεταξὺ ὁ Λούδ ἄρχισε καὶ νὰ κἀν κι’ ἄλλες ἀσφάλειες παντὸς εἶδους καὶ πάσης φύσεως, ἀσφάλειες καθαντὸ ἐξωφρενικές.

Λόγον χάριν, ἓνας ἄνθρωπος εὐρισκόμενος στὸ Λονδίνο, μπορούσε νὰ ἀσφαλισθῇ γιὰ τὴν περίπτωσι πού θὰ ἔπαινε φωτιά τὸ σπίτι ἐνὸς ἄλλου, ἀγνώστου καὶ ξένου πρὸς αὐτόν, ἀνθρώπου. Τὸ σπίτι αὐτὸ μπορούσε νὰ βρισκεται στὸ Παρίσι, στὴ Μελβούρνα τῆς Αὐστραλίας, ὁποῦδήποτε τέλος. ‘Επίσης μπορούσε ν’ ἀσφαλισθῇ κανεὶς ἐναντίον... τῶν σεισμῶν τῆς ‘Ιαπωνίας! Πλήρωνε δηλαδή τὰ ὀριζόμενα ἀσφάλιστρα κι’ ἂν τυχὸν γινότανε σεισμὸς στὴν ‘Ιαπωνία, ἡ ἀσφαλιστικὴ εταιρεία ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τοῦ πληρώσῃ τὸ συμφωνημένον ποσόν, ἔτσι κι’ ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶχε, ὅχι σπίτι, ἀλλὰ οὔτε καλὴν στὴν ‘Ιαπωνία.

‘Ασφαλιζόταν ἀκόμα κανεὶς... εἰς βάρος τρίτου. “Ἀν ἀρρώσταιν, π.χ., ἓνας πολίτικὸς ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη μεγάλη προσωπικότης, ὁ καθένας μπορούσε ν’ ἀσφαλισθῇ καὶ στὴν περίπτωσι πού ὁ

πολιτικὸς θὰ πέθανε, ἡ εταιρεία θὰ τοῦ πλήρωνε τὰ συμφωνημένα ἀσφάλιστρα.

‘Ετσι πολλοί, ἀντὶ νὰ παίξουνε χαρτιά ἢ ἄλλα τυχερὰ παίγνια, πῆγαν στὸ καφενεῖο τοῦ Λούδ—γιὰ τὸ καφενεῖο ἔξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἐπὶ 150 χρόνια ἡ ἑδρα τῆς εταιρείας— καὶ ἔκαναν τὴς πό ἀλλόκοτες ἀσφάλειες.

Κάποιος ἀνάτηρος εἶχε ἀσφαλισθῇ εἰς βάρος... τῆς ζωῆς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, πού βρισκόταν τότε στὴν ‘Αγία ‘Ελένη. Κι’ ὅταν λίγες βδομάδες ἀργότερα ἔφθασε στὴν Εὐρώπη ἡ εἰδησις, ὅτι ὁ Ναπολέον πέθανε, ὁ ἀνάτηρος, πού δὲν εἶχε καμιά σχέση μὲ τὸν ἐξόριστο αὐτοκράτορα, οἶτε καὶ τὸν ἐγγνώριζε καὶ ἐξ ὄψεως, ἐκέοδισε εἴκοσι χιλιάδες λίρες! Μὰ δὲν τοῦ ἦταν τυχερὸ νὰ τὴς χαρῇ. Μάλιστα διάβασε τὴν εἰδησις ἐφημερίδες, ἔπαισε, ἀπ’ τὴ χαρὰ του, σιγαστικὴ καρδιάς καὶ πέθανε!...

Πολλοὶ ἐπίσης δωροδοκοῦσαν τοὺς ὑπηρετικὸς διαφόρων μεγάλων ἀνδρῶν καὶ μόλις ἐμάθαναν ἀπ’ αὐτοὺς, ὅτι οἱ κύριοι τὸν εἶνε ἀρρωστοὶ κι’ ἐτοιμοθάνατοι, ἔτρεχαν ν’ ἀσφαλισθοῦν... εἰς βάρος τῆς ζωῆς τὸν!...

‘Ετσι, τὴς περισσοτέρες φορὲς ἔδωκαν κερδοσκόποι.

Κάποιος πάλι Λονδρέζος ἔμπορος, πού τὸ κατὰστημά του ἦταν στὴν πλατεία τοῦ Τράλφμαρ, εἶχε ἀσφαλισθῇ γιὰ τὴν περίπτωσι πού ἡ περίφημη καὶ πανήγυρη στήλη τοῦ Νέλσονος θὰ γροημίζεταν καὶ θάπεφτε ἐπάνω στὸ μαγαζὶ του! ‘Επλήρωνε δὲ ἐπὶ 40 ἔτη τὴν ἀσφάλεια, γιὰτὶ φυσικὰ ἡ στήλη δὲν ἔπεσε... *

Καὶ στὴν ἐποχὴ μας ὅμως γίνονται ἀκόμα πὺ ἐξωφρενικὲς ἀσφάλειες.

‘Η Μιστεγκέτ, ὅπως θὰ ἔχετε, ὅταν μεσουρανοῦσε στὸ «Μουὲν Ροῦζ» κι’ ὅταν ἀποτραβήχτηκε ἀκόμα ἀπ’ τὴ σκηνή, εἶχε ἀσφαλισθῇ τὴς θηλικίους ἐγώνιστες γιὰ πολλὰς δεκάδες χιλιάδων λιρῶν.

‘Επίσης ἡ περίφημη καὶ ὁρασιωτάτη ἡθοποιὸς τῆς ‘Γαλλικῆς Κομωδίας», Σοεὶλ Σορέλ, ὅταν ἐπορεύετο νὰ ταξιδεύῃ στὴν ‘Αμερικὴ, ἀσφάλισε γιὰ πολλὰς χιλιάδες φράγκων τὸ καπέλλο της, τὸ ὁποῖο ἦταν στολισμένον μ’ ἓνα σορὸ πολυτίμου λίθου, γιὰ τὴν περίπτωσι πού θὰ τῆς τὸ ἔπαιρνε ὁ ἀγέρας καὶ θὰ τῆς τὸ πετοῖσε στὴ θάλασσα, τὴν ὥρα πού ἐκείνη θὰ ἔκανε τὸν περὶπατὸ της στὸ κατὰστημα τοῦ ἱστορικοκαφενοῦ.

‘Η ‘Ελέν Σμιθ, μιὰ διάσημη ‘Αγγλὶς χορεύτρια ἱπποδρυμίων, βλέποντας κάποτε, ὅτι εἶχε ἀρρώστια νὰ παχαίνῃ καὶ νὰ βαραινῇ, ἔσπευσε ν’ ἀσφαλισθῇ, γιὰ τὴν περίπτωσι... πού θὰ ἔβάραινε κατὰ δέκα καὶ ἀκόμα!...

Πολλοὶ σήμερα ἀσφαλιζοῦνται γιὰ τὴν περίπτωσι πού ὀριζομένη μέρα ἢ ὀριζομένη ἐβδομάδα θ’ ἔτους... θὰ ρίχνῃ χιόνια ἢ θὰ βρέχῃ! Μιὰ παράξενη τέτοια ἀσφάλεια ἔκανε κάποιος μεγάλῃ κινηματογραφικὴ εταιρεία τοῦ Χόλλυγουντ. ‘Επρόκειτο νὰ κινηματογραφηθῇ ἡ σκηνὴ κάποιου ταινίας, ἡ ὁποία ἐξελίσσετο μέσα στὰ χιόνια τῶν βουνῶν τῆς Καλιφορνίας. ‘Ο διευθυντὴς λιπὸν τῆς εταιρείας, ἐφρόντισε ν’ ἀσφαλισθῇ γιὰ τὴν περίπτωσι πού τὴν ἐβδομάδα ἐκείνη δὲν θὰ ἔπεφτε χιόνι στὰ Καλιφορνιὰκὰ βουνά. Κι’ ἐπειδὴ δὲν ἐχάρισε πράγματι, εἰσέπραξε ἀρετὰ ἀσφάλιστρα.

‘Επίσης περίεργη ἀσφάλεια ἔκανε καὶ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ τελευταίως. ‘Η ἀποστολὴ αὐτὴ, ἐπρόκειτο ν’ ἀνεβῇ στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Τσίγγλσον κι’ νὰ παρακολουθῇ τὴν τελευταία ἐκλειψὴ τῆς σελήνης, γιὰ ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις. ‘Εκανε λοιπὸν ἀσφάλεια γιὰ τὴν περίπτωσι πού τὴν ἡμέρα ἢ μᾶλλον τὴ βραδεὶά τῆς ἐκλείψεως, θὰ ἦταν συννεφιασμένον ὁ οὐρανός. Εὐτυχῶς ὅμως γιὰ τὴν ἀσφαλιστικὴν εταιρεία, ὁ οὐρανὸς δὲν συννεφίωσε αὐτὴ τὴ νύχτα.

Στὴν ‘Αγγλία, καὶ στὴν ‘Αμερικὴ πρὸ πάντων, εἶνε μυριάδες ἐκείνου πού ὅταν ἡ γυναῖκα τους βρεθεῖ σ’ ἐνδιαφέροντα κατὰστασι, τρέχουν ν’ ἀσφαλισθοῦν, γιὰ τὴν περίπτωσι πού θὰ γεννηθοῦν διδύμα. Τὰ ἀσφάλιστρα ἐναντίον τῶν διδύμων ἔχουν ὀρισθῇ σὲ ἐφτά τοὺς ἑκατόν.

Τελευταίως μάλιστα, στὸ δικαστήριον τῆς Νέας ‘Υόρκης ἐξεδικάσθη μιὰ σχετικὴ ὑπόθεσις ἀπάτης.

Κάποια κυρία τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, βρέθηκε σ’ ἐν-

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΚΘ
ΙΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς ο κ. ντ' Μπαρρὺ, ένας διαφθαρμένος ευγενής, παρουσιάσε στον Ρισελιέ κάποια ελαφρά νέα, την δίδα Λάνζ, για να την «επιστηθε- τήσῃ» ως ευνουμένη του βασιλέως Λουδοβί- κου 15ου, αντί της κ. ντε Πομπαντούρ, η οποία είχε πεθάνει πρό ολίγου καιρού.

Ο Ρισελιέ, ο οποίος ήταν πάντα αρι- στοκράτης κατά βάθος, μόλις άκουσε την πρότασή του, ύψωσε αδιάφορα τους ώμους του, μη θέλοντας μιά κόρη τόσο ταπεινής προελεύσεως να μπη μέσα στην αυλή των Βερσαλλιών. Ο ντ' Μπαρρὺ όμως άρχισε να τον εφοβείται για τις πελαλακωμένες άρχές του και έπόμενε τόσο, ώστε στο τέλος ο στρατάρχης έστειλε την δίδα Λάνζ στον αυ- λιζό Λεμιτέλ, του οποίου αποκλειστική φροντίδα ήταν να έξασφαλίζει στο βασιλέα γυναίκες για έναν έρωτα δύο-τριών ωρών το πολύ. Στέλλοντάς την σ' αυτόν, ήταν βέβαιος πως ο βασιλεύς θα την έδω- χνε, σαν όλες τις άλλες.

Μόλις η δίδα Λάνζ βρέθηκε μπρός στον Λεμιτέλ, ύψωσε τα μεγάλα μάτια της προς σ' αυτόν και αποκάλυψε τον υπέρτοχο λαμό της, θωαί- τερος του οποίου δεν θά ύπηρεζε ασφαλώς σ' όλο τον κόσμο.

Τότε, ο γέρος αυλικός, μπρός στον ό- ποιο είχαν περάσει τόσες και τόσες ώ- ραιες γυναίκες, δεν μπόρεσε να κρατη- θή και τη φίλησε. Έπειτα την έπαιθεό- ρησε δολόλρη, τη βρήκε θεία σαν την 'Αφροδίτη, και, κατενθουσιασμένος, δεν έβλεπε πια την ώρα να την παρουσιάσει στο βασιλέα.

Πρώγματι, ο Λουδοβίκος 15ος την εί- δε μιά μέρα σ' ένα διάδρομο των άνα- κτόρων, όπου την είχε τοποθετήσει επί- τηδες ο Λεμιτέλ. Από την πρώτη στιγμή που την είδε, γοητεύθηκε μαζί της· η Λάνζ, η οποία ήξερε καλά τα παιχνίδια του έρωτος, έπωλελήθηκε της ευκαιρίας και με τα χάδια της δεν άργησε να κα- τακτήσει την καρδιά του «αυλικού» αυ- τοψ μονάρχου, ο οποίος είχε βαρεθεί πια τις μεγάλες κυρίες και τις άσπες. Από ημέρα σε ημέρα, η δίδα Λάνζ του γινό- ταν περισσότερο προσφιλής, τόσο δε ή- ταν η χαρά του, ώστε δεν έκρυβε το κανούργιο του αίσθημα από κανένα.

Ο Ρισελιέ, μολονότι είχε «εσκαρι- στεί» βλέποντας μιά κατέλλα του δρό- μου να μπαίνει μέσα στο παλάτι, ωστόσο αποφάσισε να μη χάσει την ευκαιρία, χωρίς να την έμεταλλευτή. Γι' αυτό, όταν ο βασιλεύς τον προσάλεσε και του είπε ότι δεν ήταν ευχαριστημένος παρά μόνο όταν θά έκανε τη δίδα Λάνζ επί- σμη ευνουμένη του, τον παρώτρυνε να πραγματοποιήσει το σχέδιό του αυτό. Έ- παιδι όμως το σκάνδαλο θά ήταν μεγά- λο, αποφάσισαν να σκεπάσουν έναν περή- ληφ προέλευσά της δίδος Λάνζ, παν- τρεύοντάς την τυχαίως μόνο μ' έναν ευ- γενή. Ο Ρισελιέ συνεννοήθηκε σχετικώς με τον ντ' Μπαρρὺ και συμφώνησαν να παντρεύουν τη Λάνζ με τον αδελφό του τελευταίου, έναν κόμητα ήλιθιο και φιλάργυρο, ο οποίος θά δεχόταν εύκολα το τυπικό αυτό συναιεσίο, αν έπαυσε ένα χρηματικό ποσό.

Έτσι κι έγινε πράγματι, κι' η δίδα Λάνζ μεταμορφώθηκε σε κό- μησσα ντ' Μπαρρὺ. Ο Λεμιτέλ όμως, ο οποίος νόμιζε ότι το αίσθη- μα του κυρίου του θά ήταν περαστικό, όταν τ' άμαθε δι' αυτά, τρώ- διαφέρουσα κατάσταση, πήγε λοιπόν άμέσως και την άκτισοσκόπη- σαν. Έτσι έβεβαιώθηκε απόλυτος, πως πρόκειται να γεννηθή δι- δυμα. Κατόπιν αυτό, άσφαλισθηκε σε διάφορες έταιρείες για με- γάλα ποσά. Άλλά το κόλπο της μαθεύτηκε μετά τον τοκετό, η έ- ταιρεία την καταγγείλανε επί άπατή και η έχασε τη δίκη.

Όταν γίνονται έλογόγες στην 'Αγγλία και στην 'Αμερική, χιλιά- des πολιτών άσφαλίζονται για την περίπτωση που θά νικήση το δεινά ή το τάδε κόμμα.

Επίσης υπάρχουν, σήμερα, στην Εύρώπη πάνω από δέκα χιλιά- des άνθρωποι που κάθε χρόνο άσφαλίζονται για την περίπτωση που θά ξαναγενθί στο θρόνο του ό τέως Κάιζερ.

μαζε και δεν έδίστασε να παρουσιασθή στον βασιλέα και να του πα- ραστήσῃ το τεράστιο σκάνδαλο, που θά προκαλούσε αν άναγνώριζε τη ντ' Μπαρρὺ επίσημη ευνουμένη του.

— Λιπαίμια πολύ, αν αυτό δεν σου άρέσει, του απάντησε ο Λουδο- βίκος 15ος, μιά ή προστατευμένη σου είν' άξιολάτρευτη και είμαι τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Θέλω λοιπόν να της δώσω μ' από- δειξί της άγάτης μου, άναγνωρίζοντάς την δημοσίῃ ευνουμένην μου. Είναι δέ βέβαιος ότι κανείς δεν θά πῇ λέξι.

Ο Λεμιτέλ όμως έξακολούθησε να του παρουσιάζει με τα ζω- ρότερα χρώματα τους κινδύνους, που θά είχε ως συνέπεια το πράγμα αυτό, ως όταν στο τέλος ο βασιλεύς νευριασμένος, άρπαξε το ραβδί του και τον κινήρησε.

Η νέα κόμηση ντ' Μπαρρὺ ήταν άγαθή και μεγαλόνηχη, όπως άλλωστε είνε η περισσότερη από τις θυσιές της. Στις κρίσεις περι- στάσεις έδειξε πάντοτε μεγαλείο νηχής. Είνε αλήθεια, βέβαια, πως όταν άνέθηκε έναντι στη λαμπρότητα, άρχισε να δένεται και να χτυ- πείται, μιά ή κρίσις αυτή θά έπρεπε μάλλον ν' αποδοθῇ στα γυναι- κεία νύερα της παρά σε ταπεινότητα νηχής.

Βέβαιος πια για την έπιτυχία της καινούργιας ευνουμένης, ο Ρι- σελιέ, ο οποίος δειχνόταν ως τότε επαύλακτως, αποφάσισε πια να δράση. Πήγε λοιπόν και είδε την ντ' Μπαρρὺ και της άπήντησε τις ίδιες συμβουλές, που είχε άπευθύνει άλλωστε και στην κυρία ντε Σα- τωρών. Έπὶ πλέον της περιέγραφε με τα μελανόχρωμα χρώματα, πα- ρουσιάζοντάς τον ως τον πιο επικίνδυ- νο έχρο της, τον πρωθυπουργό Σουα- ζέλ, τον οποίον φιλοδοξούσε ν' άντανα- στατήση. Έπειτα άρχισε να την κατα- τοπίζει στις συνήθειες και στα πρόσω- πα της Αυλής.

Αί πρόδοι μάλας της μαθηρίας του τον κατέληξαν. Έτσι, ενώ η κ. Πομπαντούρ δεν κατόρθωσε σ' όλη της τη ζωή να ξεσηλώσει τους πρό- σους και τη γλώσσα της κυραστής, που είχε, η κ. ντ' Μπαρρὺ, όταν έκανε την επίσημη εμφάνισί της σέ μιά Αύ- λη που διέκλυε τόσο έχθρα προς αυ- τήν, απέσπασε το θαυμασμό όλων με την όμορφιά της και με τη χάρι των τρόπων της.

Όστόσο, κανένας από τους αυλικούς δεν μπορούσε να της συγχωρήσει την ταπεινή της καταγωγή και όλα θεω- ρούσαν το Ρισελιέ ύπερβηνο για την ά- ναγνώρισί της ως ευνουμένη. Τότε ο Λουδοβίκος 15ος, για να ύποστηρίξη το στρατάρχη, έγραψε στον πρωθυπουργό Σουαζέλ την ακόλουθη έπιστολή:

«Γνωρίζεις την κ. ντ' Μπαρρὺ Σας βεβαιώνω λοιπόν ότι δεν μου τη γνώρισε ο κ. ντ' Ρισελιέ. Ο στρατάρ- χης την είδε μιά φορά μονάχα, κατό- πιν διαταγής μου».

Μά και πάλι ο Ρισελιέ δεν έγινε πρωθυπουργός, γιατί η ντ' Μπαρρὺ δεν άνακατέυταν σχεδόν καθόλου στην πολιτική. Την ένδιέφεραν περισσότερο η τουαλέτες της.

Όστόσο, ο ήρωας μας είχε πάντα την εύνοια του βασιλέως, ο οποίος διασέ- δαζε, βλέποντας τον έβδομηνταεπτάχρονο στρατάρχη του να λα- βαίνει τόσο ένεργητικό μέρος στον έρωτα, όσο και στον καρό της νεότητός του, κι' ο οποίος δεν μπορούσε να κάνει χωρίς τα σαματό- ζικα και χαριτωμένα άνέκδοτα που ο Ρισελιέ πήγαινε και του δη- γόταν κάθε μέρα.

— Είνε μιά παλιά γνωριμία της οικογενείας μου, έλεγε ο Λου- δοβίκος 15ος για το Ρισελιέ. Τον βρήκαν κρημμένο κάτω άπ' το κρεβάτι της μητέρας μου.

Με τ' ά λόγια αυτά, ο Λουδοβίκος 15ος ύπονοούσε τις έρωτικές σχέσεις που είχε κατά την νεότητά του ο ήρωας μας με τη βασίλο- μητέρα δούκισσα της Βουργουνδίας.

Ο Ρισελιέ γελοόσε τότε ένθουσιασμένος, γιατί δεν φιλοδοξούσε πια άλλο πράγμα, παρά ν' άναστή τον άέρα αυτό των Βερσαλλιών, στον όποιο είχε συνηθίσει μισόν αιώνα τώρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η κόμηση ντ' Μπαρρὺ.